

λογικὴν ἔκθεσιν. Φεῦ! σχεδὸν πάντοτε αὕτη δὲν λείπει.

(Κυρία Αἰμιλ. Γερχαρδίνου, Μαργαρίτα ἡ δύο ἑρώπες.)

... Ἀλλ' ἡ κοινωνία, ἡ κοινωνία συγχωρεῖ ὥστε νὰ ἦναί τις ἐν τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη μοῖρα συγχωρεῖ ὥστε νὰ εὕρῃ τις τὴν εὐτυχίαν;
(Ἡ αὐτή).

Ὁ ἔρωσ εἶναι δυστυχία, πάντοτε, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἀμοιβαῖος, καὶ ὅταν, καὶ πρὸ πάντων διότι εἶναι εὐτυχής... εἶναι μέγα δυστύχημα... Ἀλλ' εἶναι δυστύχημα ὅπερ ποιεῖ ἀγαπητὴν τὴν ζωὴν, τούτο τὸ ὅποιον δὲν κατορθώνουν πολλάκις αἱ εὐλογώτεραι καὶ βεβαιότεραι εὐτυχίαι.
(Ἡ αὐτή).

Ἡ πλευρὰ ἐξ ἧς ἐπλάσθη ἡ γυνὴ εἶναι ἐκ τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἡ σὰρξ ἐξ ἧς ὁ θεὸς κατεσκεύασε τὴν γυναικεῖαν ὠραιότητα εἶναι ἔργον ἀληθῶς θεῖον.

Ὁ ἀνὴρ αἰείποτε ἀγαπᾷ. Ἐὰν ἐνίοτε φαίνεται, ὅτι δὲν αἰσθάνεται τὸν ἔρωτα, τοῦτο προέρχεται ἢ ἐκ τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν οἵτινες συνέχουσιν τὴν καρδίαν του, ἢ ἐκ τῆς σκληρᾶς φιλοτιμίας.

Καὶ ἐκεῖ ὅπου φαίνεται ἡμῖν ὦλη νεκρά, ζῶσι ψυχάι — καὶ ἐκεῖ ὅπου φαίνονται πάγη, φλέγονται πάθη.

Ἄπασαι αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἓνα τείνουσι σκοπὸν, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ τὴν εἰρήνην ταύτην ἐπιζητεῖ ὁ ἀνθρώπος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ αὐτήν. Ἐὰν τὴν ἐγνώριζε, δὲν ἤθελε ἔχει ἀνάγκην νὰ τὴν ζητῇ, ἤθελε τὴν ἔχει.

Ἡ θλίψις εἶναι ἐνίοτε ἀνταμοιβὴ ἢ τιμωρία: ἢ ἡδονὴ εἶναι ὡς ἐπιτοπὸν τιμωρίας ἢ ἀνταμοιβῆς.
(Γωμαζαίος)

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τὸ ἔτος 1852 ὡς ἀστραπὴ παρήλθε, παρήλθε μάρτυς ἐκπληκτικῶν συμβάντων. Ἡ Γαλλία, ἡ χώρα αὕτη τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν φώτων, τῆς ἀστασίας τῶν φρονημάτων, ἐν βραχεὶ διαστήματι χρόνου ἔρριψε τὴν μοναρχίαν, ἐνηγκαλίσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν δημοκρατίαν, κατέστρεψεν αὐτὴν πάλιν, καὶ καθύδρισε αὐτοκρατορίαν, κλίνας τὸν αὐχένα εἰς ἀνδρα τολμηρὸν, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, Λουδοβίκου.

Τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα κατενύσθη δι' ὅλης

τῆς Εὐρώπης, καὶ μόνον τινὲς εἰσέτι ἐξόριστοι ἐν Ἀγγλίᾳ ὄνειροπολοῦσιν ἐπαναστάσεις. Ἡ Αὐστρία, Πρωσία, Οὐγγαρία διωργανίσθησαν ἐπὶ τῷ κρείττονι καὶ ἡ πίστις τοῦ ἐμπορίου ἀνέλαβε τὴν πρώτην τῆς ἰσχύιν.

Ἐν Ἑλλάδι οὐδὲν οὐσιῶδες συνέβη· ἐν μόνον θαῦμα... ἐν διαστήματι ὀλοκλήρου ἔτους, τροποποιήσεις τινὲς ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἔλαβον χώραν πάντοτε ἐπὶ τῷ αὐτῷ συστήματι. Ἡ κυβερνητικὴ μηχανὴ ὡς ἐξ αὐτομάτου κινεῖται, καὶ μόνον κινεῖται... ἀλλὰ πῶς δὲν ἐσταμάτησε; ἰδοὺ τὸ θαῦμα!!!

Αἱ ἐξωτερικαὶ εἰδήσεις τῆς δεκαπανημέρου συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὰ ἑξῆς. Ἐν Γαλλίᾳ αἱ Ἀρκτικαὶ δυνάμεις ἀνεγνώρισαν τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ ἡ ἀργοπορία αὕτη ἔδωκε τροφὴν εἰς τὰς εἰκασίας πάντων. Ἡ Αὐστρία, Πρωσία καὶ αἱ ἄλλαι μικρότεραι ἐπικράτειαι τῆς Γερμανίας ἐκδηλοῦσι τὴν ἀρέσκειάν των περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ὁρίων καὶ περὶ τοῦ σβασμοῦ τῶν συνθηκῶν· ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων διῴρισε 37 νέους Γερουσιαστάς καὶ διωργάνωσε τὸν αὐτοκρατορικὸν οἶκον μετὰ μεγίστης πολυτελείας, ἐπανεφάρε δηλ. τὴν πρώτην Αὐτοκρατορίαν.

— Μεταξὺ Μοντενεγρίνων καὶ Ὀθωμανῶν ἐξακολουθεῖ ὁ πόλεμος μετ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ὁ Ἰσμαὴλ Πασᾶς, διοικητὴς τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων, εἶχε φθάσει ἐκεῖ μετὰ πολὺν ἀριθμὸν στρατοῦ,

Οἱ Μοντενεγρίνοι ὑπεχώρησαν ἐκκινώσαντες ἐν φρούριον, ἀλλὰ δὲν ἐνίκηθησαν ὀλοσχερῶς.

Νέα ἐσωτερικὰ δὲν ἔχομεν νὰ ἀναγγείλωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας· τὸ ὑπουργεῖον βαδίζει τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ ἐχάραξε, σύρον μεθ' αὐτοῦ τὴν πλειονοψηφίαν τῶν νομοθετικῶν σώματων. Ὁ Κ. Ι. Δελιγιάννης διατελὼν τμηματάρχης πρὸ δέκα ἐτῶν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπροβιβάσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ γενικοῦ Γραμματέως· ἡ ἀδιαφιλονέητος ἱκανότης του, ὁ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ζήλος του πρὸ καιροῦ ἐπροσκάλουν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπέδωκε τέλος δικαιοσύνην εἰς τὸν ἀρχαιότατον τοῦτον ὑπάλληλον.

Τὴν 2 Ἰαννουαρίου ἐδόθη μέγας χορὸς εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου πλέον τῶν 800 ἀτόμων παρήσαν· ἡ πολυτέλεια ἦτον μεγίστη, ὁ δὲ στέφανος τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ λαμπροῦ στολισμοῦ ἀπεδόθη εἰς βοώπην ἑλληνίδα φέρουσαν ἐσθῆτα λευκὴν με ἄνθη χλοερά· δὲν εἶναι ἔργον ἴσως τῆς Εὐτέρπης νὰ μνημονεύσῃ ἄτοπον τι ἀνατολικῆς καταγωγῆς πρὸ καιροῦ εἰσαχθὲν εἰς τοὺς στολισμοὺς τῶν Κυριῶν. Ὁ κληρέπτης εἶναι κακὸς σύμβουλος εἰς τὰς προβεδηκτικὰς γυναίκα· θέλουσαι νὰ μεταμορφωθῶσι εἰς ῥόδον, λαμβάνουσι μωρὴν μήκωνος· ἡ διαφορὰ ἀπειπαίσθητος....

Τὸ θέατρον ἀκμάζει, πρό-τινων ἡμερῶν ἐδόθη ἡ Λουκρητία Βόργια· δύο πρόσωπα ἐξέχουσιν εἰς

τὸ μελοδράμα τοῦτο, ἡ ὑπέροχος μελωδὸς Μαρ-
ναγγέλη, ὑποκρινομένη θυμασίως καὶ τραγουδοῦ-
σα μελωδικῶς τὸ μέρος της, καὶ ἡ Κ. Σαντολίνη
(contralto) ἥτις ὑπὸ τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα καλύ-
πτει τὰς ὕβρεις τοῦ χρόνου, ἄδουσα μετὰ μεγί-
στης τέχνης.

Καταχωρίζομεν τὸ ἐπόμενον εἰδύλλιον ὡς
πρὸν νεανίου εὐφυοῦς, παρέχοντος χρηστὰς ἐλ-
πίδας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν.

Ο Κ Η Π Ο Σ.

Ἰρχίζον ἤδη τοῦ Φοῖβου αἱ ἀκτῖνες
Νὰ πορφυρώσι τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων,
Κ' εἰς τῆς θαλάσσης τὸ στῶμα τὸ ὠραῖον
Νὰ ἀντιλάμπῃ ἡ θεία του μορφή.
Καὶ εἰς τὰ δάσκη γλυκὰ νὰ λαρυγγίζῃ
Πρόδρομος νέας χαροποιᾶς πρωίας
Ὁ ψάλτης τοῦ Μαῦτου, κ' εἰς τὰς θαλίας
Τὰς ῥαντισμένας μὲ δρόσον νὰ πατῇ.
Ὅτε τὴν πόλιν ἐγκαταλείψας, ἦλθον
Εἰς κῆπον πλήρη ναρκίσων καὶ τριφύλλων,
Μακρόθεν τόσον ἐλκυστικὸν, ποικίλον,
Ὡστε ὁ νοῦς μου ἀκόμη ἀπορεῖ.
Χορίας εἶδον ἐκεῖ παρθένων, νέων,
Πλὴν τὴν αἰτίαν ποσὼς νὰ ἐννοήσω
Δὲν ἠδυνάμην, καὶ θέλων ν' ἐρωτήσω
Πρὸς νέαν τρέχω μονήρη, κατηφῆ.
Αὐτὴ ὡς μ' εἶδε, μὲ βλέμμα συμπαθείας,
« Ποῦ ἦλθες, λέγει, ποῦ ἦλθες, νεανία,
Ἐνταῦθα πᾶσα μαραίνεται καρδιά,
Ἐνταῦθα ἔχει ὁ Ἔρως τὴν μονήν.
« Κ' ἐγὼ ὁμοίως ὡς σὺ ἀπατηθεῖσα
Ἀπὸ τοῦ κήπου τούτου τὰ τόσα κάλλη,
Ἄπερ ὁ ἔρως πρὸς ἔλκυσιν προβάλλει,
Ἦλθον ἐνταῦθα μὲ ὄψιν ἱλαράν.
« Ἀλλ' ἰδὲ τώρα πῶς ἐγεῖνα, πῶς εἶμαι!
Φεῦ! αἰωνίως τὰ πρσιὰς μου ραίνουν
Πηγαὶ δακρύων καὶ μὲ καταμαραίνουν
Φεύγουσ' αἱ ὥραι τῆς πρώτης μου ζωῆς.
« Πρωτοῦ πατήσω ἐντὸς τοῦ κήπου τούτου
Πόσον ὠραῖον ἐνόμιζα τὸν βίον!
Καθὼς ὁ ναύτης τὸ ἄπιστον στοιχεῖον,
Προτοῦ ἀφήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς.
« Κύτταξε κύκλω ὅπόσον πλῆθος εἶναι!
Κύτταξε πόσον θρήνους πικροὺς ἐκχύνουν,
Καὶ ὅλοι χεῖρας ἱκετικὰς ἐκτείνουν
Εἰς βρέφος φέρον λευκόφαια πτερὰ.
« Βλέπεις ἐκείνην τὴν ἄμορφον φαρέτρην,
Ἐκεῖνα βλέπεις τὰ ἰοδόλα βέλη!
Ἐκαστὸν μίαν νὰ τρώσῃ ψυχὴν μέλλει,
Ἐξ ὅσων τώρα μαγεύει ἡ χαρά.
— ὦ! Ποῦ εὐρέθην ὁ τάλας, τότε κράζω!
Ποῦ εἶν' ἡ πύλη, ἡ ἐξοδος ποῦ εἶναι;
Ποῦ τῆς ψυχῆς μου αἱ χαρμοναὶ ἐκεῖναι;
Ὅποῖον τώρα μὲ κατακαίει πῦρ!
Ὅδῃ γῆσέ με, φιλάττη μου, νὰ φύγω
Δὲν ὑπαφέρω ἐδῶ νὰ ἦμαι πλέον!...

Κ' ἐνῶ ἐλάλουν, βέλος ὡς λάβα καῖον
Πρὸς με τοξεύει τοῦ ἔρωτος ἡ χεὶρ.
Καὶ ἡ νεᾶνις τὸ στόμα μου κτυπῶσα,
« Σιώπα, λέγει, ἐξοδὸν μὴν ἐλπίζης.
Μὴ τὴν πληγὴν σου εἰς μάτην ἐρεθίζεις!
Ὅστις εἰσέλθῃ μένει διὰ παντός.
Κ' εἰπούσα οὕτως πάραυτα μὲ ἀφίνει!
Καὶ μείνας μόνος τὰ πάντα αἴφνης χάνω,
Κ' εἰς τὴν ὁδὸν μου ὁ ἄθλιος τυγχάνω,
Πλὴν μ' ἄλλην ὄψιν καὶ λογισμῶν μεστός.
Π. Μ.

Ο ΟΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκονογραφία 'παρίστησι ἀγαλμά-
τι ἐκ μαρμάρου, ἔργον Εὐκλείου Φεγγέρου, ἐκτεθὲν
κατὰ τὸ π. ἔτος ἐν τῇ ἐνιαυσίᾳ ἐκθέσει τῶν ὠ-
ραίων τεχνῶν. Τὸ ἀγαλμα ἐκρίθη πολλοῦ λόγου ἄ-
ξιον καὶ ἔτυχε γενικῶν ἐπαίνων.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Γρατσίελλα (συνέχεια). — Ἀστασία (διήγημα).
— Ὁ ἐνδοξος φιλάργυρος. — Περὶ γυναικῶν. —
Ἐπιστῆμαι, ὁ ἱαγρός 'Ρεκαμιέρος. — Ποίησις, ὁ
Βύρων — Ποικίλα, Μαγνητισμός, ὁ Βέπατερ. —
Σύμβολα καὶ παράδοξα. — Χρονικά, — ὁ Κήπος.
(ποίησις).

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ὁ Βύρων. — Ὁ Ὀβόλος τῆς
Χήρας.

ΠΑΡΑΡΤ. ὁ Ὑποκόμης τῆς Βραζελόννης.